

Sygn. akt VII U 905/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania G. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 28 marca 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala G. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2014 roku do dnia 28 lutego 2016 roku.

Sygn. akt VII U 905/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 marca 2014 roku znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił G. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS ustaliła, iż ubezpieczony obecnie nie jest niezdolny do pracy (decyzja – k. 265 akt rentowych, dalej a.r.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył G. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. W uzasadnieniu podniósł okoliczności związane ze stanem zdrowia (k. 2-6 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc okoliczności wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

G. K., urodzony (...), ma wykształcenie podstawowe, pracował jako portier, malarz – konserwator oraz pracownik fizyczny (vide świadectwa pracy – akta rentowe). Od dnia 2 lutego 2008 roku do dnia 28 lutego 2014 roku wnioskodawca był uprawiony do renty z tytułu niezdolności do pracy, ostatnio uznany został za całkowicie niezdolnego do pracy (decyzje oraz odpis wyroku SO - akta rentowe).

W dniu 27 stycznia 2014 roku ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (k. 245 a.r.). W dniu 21 marca 2014 roku Komisja Lekarska ZUS uznała skarżącego za osobę zdolną do pracy (k. 261 a.r.).

W tym stanie rzeczy organ rentowy odmówił zaskarżoną decyzją z dnia 28 marca 2014 roku przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 265 a.r.).

W toku postępowania Sąd ustalił, iż G. K. cierpi na przewlekłą niewydolność bólową obu przodostopii, na tle zmian zniekształcających, stan po przebytych wielokrotnych leczeniu operacyjnym lewego przodostopia, z usztywnieniem stawu śródstopno – paliczkowego palucha i osteotomią kości II – IV śródstopi, zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego, bez zaburzeń neurologicznych, zaburzenia lękowe depresyjne, choroba wrzodowa żołądka i dwunastnicy w wywiadzie, nadżerkowe zapalenie błony śluzowej żołądka, stan po usunięciu polipów jelita grubego oraz nadciśnienie tętnicze. Schorzenia stóp oraz towarzyszące schorzenia kręgosłupa i stan psychiczny wnioskodawcy powodują u niego obecnie, to jest od dnia 1 marca 2014 roku, częściową niezdolność do pracy fizycznej, wykonywanej przez skarżącego w przeszłości. Niezdolność ta ma charakter okresowy, do dnia 28 lutego 2016 roku (opinia k. 25-26 oraz opinia uzupełniająca 49-50 a.s.).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii, psychiatrii, gastrologii oraz kardiologii, a także opinii uzupełniającej biegłych neurologa i ortopedy. Sąd podzielił te opinie w całości. Zostały one wydane przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy, po uprzedniej analizie akt sprawy, przeprowadzeniu badania skarżącego i zapoznaniu się z dotyczącą jego osoby dokumentacją lekarską. Opinie są rzetelne i wyczerpujące, pozbawione jakichkolwiek sprzeczności. Mają ona charakter całościowy, zawierają analizę chorób występujących u wnioskodawcy oraz określenie ich wpływu na zdolność do pracy. Wnioski z nich płynące są jasne i poparte przekonującą argumentacją. Z powyższych względów Sąd uznał je za wiarygodny dowód w sprawie stanowiący podstawę ustaleń faktycznych.

Opinia główna była kwestionowana przez pozwanego. Biegli neurolog i ortopeda ustosunkowali się do zastrzeżeń w toku postępowania, odpowiadając wyczerpująco na zawarte w nich uwagi. Biegli w sposób kategoriyczny orzekli o częściowej niezdolności do pracy u wnioskodawcy. W ocenie Sądu więc wszelkie zastrzeżenia zostały w sposób wyczerpujący wyjaśnione.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że odwołanie G. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Wnioskodawca do dnia 28 lutego 2014 roku miał ustalone prawo do renty w związku z orzeczeniem całkowitej niezdolności do pracy. W toku niniejszego postępowania ustalono co prawda zmianę stopnia niezdolności do pracy,

gdyż biegli uznali skarżącego za częściowo niezdolnego do pracy od dnia 1 marca 2014 roku do dnia 28 lutego 2016 roku. Nie stwierdzili oni natomiast, w odróżnieniu od orzeczników ZUS, aby odzyskał on pełną zdolność do wykonywania pracy zawodowej. W związku z tym świadczenie rentowe podlegało przywróceniu w myśl art. 61 ustawy o emeryturach i rentach, na wyżej wskazany okres.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.